

hjørtighed eller Ubarmhjørtighed eller Retfærdighed ved Begyndelsen af Elevens Løbebane.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Sagen præjudicerer ved dette Ændringsforslag, har jeg i Dag, synes det mig, til Dels igennem det ærede Medlem fra Vejle (Nørgaard) og for øvrigt ogsaa gennem det ærede Medlem fra Esbjerg (Slebsager) faaet det sikreste Bevis for, at denne Sag er præjudiceret. De holdt begge paa, at som Forholdet nu ligger, udvikler der sig Præparandskoler ved saa godt som alle Seminarier, og det ærede Medlem fra Vejle tog Konsekvensen og sagde: Det vil altsaa sige, at vi egentlig allerede har en Slags 4 Aars Uddannelse. Ja, det er netop Pointen. Der sagde det ærede Medlem fra Esbjerg noget, som jeg ikke forstaar, idet han sagde: For Fremtiden, ved den Prøve, som den højtærede Minister vil indføre, er der slet ikke Grund til at tænke sig, at der behøves særlige Skoler; der kan man godt nøjes med Læreren. Men samtidig konstaterede han, at med den ringere Prøve, vi har nu, er der netop Skoler. Men Udviklingen bærer altsaa allerede nu henimod det, som jeg er imod, nemlig Præparandskoler. Er Præparandskoler ved at blive en saa fast og sikker Institution, har jeg for det første imod dem dette, at det er en løs og overfladisk Undervisning, som der gives, i Sammenligning med den, der kan gives, hvis man gør dette Præparandaar til et virkelig normalt Skoleaar, og for det andet dette, at den i al sin Løshed præjudicerer Fremtiden. Det fører ind paa en Udvikling, hvor der allerede, som det er sagt, delvis er en 4 Aars Uddannelse. Naar den Dag kommer, da vi skal til at tage under Overvejelse, om vi ikke efter Præparandaaret skal have en 4 Aars Uddannelse, vil vi møde den Indvending — og det ærede Medlem fra Esbjerg lagde slet ikke Skjul paa, hvor hans Hjerte var i saa Henseende —, at vi virkelig ikke kan sætte 4 Aar til denne Uddannelse.

Jeg skal endnu kun gøre to smaa Bemærkninger. Naar jeg er bange for hele denne Maner med nu at præcisere, som den højtærede Minister sagde, hvor meget der skal læres i Geografi, hænger det ogsaa sammen med, at den Dag, man kommer tilkort, f. Eks. fordi Tilstrømningen bliver ved at eksistere, og det gør den selvfølgelig, saa griber man sikkert til igen at dreje en Omgang paa Skruen. Ser man paa Historiens Forløb vedrørende denne Sag i Aarene 1818, 1857, 1894 og 1913, ser man, at hver Gang har Pointen været den, at man ikke

har været tilfreds med det, der er naaet, og saa siger man: En lille Bunke Kundskaber, en lille Bunke Skærpelse til. Og næste Gang det slaar fejl med denne Anmærkning eller dette Ændringsforslag, drejer man ogsaa en lille Smule paa Skruen, og hjælper det heller ikke, gaar man videre og videre. Dette Eksamenssystem har den Forbandelse ved sig, som, havde jeg nær sagt, alle Formaliteter har, at det æder sig dybere, jo længere Tid det lever.

Saa er der en anden Ting, jeg gerne vil berøre til sidst. Der er, jeg husker ikke fra hvilken Side, fremkommet en Hensetting til den højtærede Minister, om der ikke kunde være en alvorlig Grund til at raadsørge Lærerraadene, men Spørgsmaalet er rigtignok: Hvilke Lærerraad? Og det maa være Seminarilærerraadene. Jeg for mit Vedkommende ved intet som helst om, at det Raad, som vi har ude ved Blaagaardsseminariet, er raadsørgt, men jeg ved, at hvis den højtærede Minister havde spurgt, vilde han hos de mest kendte og ansete Lærere have mødt en enig Fornemmelse af to Ting, nemlig for det første, at det, man i Fremtiden vil, er, at man vil skyde Spurve med Kanoner og paa en ringe og lille Uddannelse lave en stor Censur-Eksamen, og for det andet en Fornemmelse netop af det, jeg har gjort til det første og sidste her, at man skubber de flinkeste Smaafolk ud. Maa jeg her sige til nogle Medlemmer, der har talt om, at jeg var højt oppe — og jeg tror, der var en, der bemærkede, at jeg var rørt eller saadant noget —: Nej, det er slet ikke for mig Hovedsagen. At der er noget i denne Sag, der bevæger mit Hjerte, er, havde jeg nær sagt, min Pligt som 20-aarig Lærer. Men i øvrigt er det for mig et ganske nøgternt og koldblodigt Spørgsmaal: Paa hvilken Maade regulerer man Tilgangen: Ved en naturlig Ordning eller en Tvangsordning?

Pinstrup: Jeg vil ikke deltage i Afstemningen over dette meget omdebatterede Ændringsforslag, fordi jeg ikke kan overse Rækkevidden deraf. Jeg frygter, trods alt, hvad der er sagt, alligevel for, at det vil blive Tilgangen til Seminarierne ude fra Landet, det vil komme til at gaa ud over. Jeg tror ganske vist, at den nuværende højtærede Kultusminister vil forstaa at vælge de rette Mænd til Censorer ved den Prøve, der her er Tale om, men man har ingen Garanti for, at fremtidige Kultusministre vil have de samme Forudsætninger for at kunne vælge de rette